

Chương 324: Hẹn Hò Đêm Lễ Hội Temple Cùng Ellen

(Số từ: 4430)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:52 PM 03/05/2023

Tội nhân không bao giờ là những người dễ nói chuyện.

Đó là lý do tại sao Reinhardt vẫn im lặng, chỉ quan sát tình hình.

Ellen cũng vậy, bước đi mà không nói gì nhiều.

Và vì vậy, họ duy trì một khoảng cách thoải mái với nhau, Ellen đi trước một chút và Reinhardt đi sau.

Lễ hội sẽ tiếp tục đến cuối tuần. Dù đã về đêm nhưng con đường chính vẫn tràn ngập ánh đèn sáng trưng. Họ đi bộ lên một ngọn đồi gần Royal Class, tận hưởng khung cảnh của Temple được chiếu sáng.

Họ đi cùng nhau khá lâu.

Mặc dù họ không chạy cùng nhau nhưng cả hai đều chạy trên cùng một tuyến đường vào mỗi buổi sáng. Họ quen thuộc với mọi góc ngách, biết chính xác mọi thứ kết nối với nhau ở đâu, kể cả vào ban đêm.

Họ đi trên con đường mòn mà cả hai đều biết.
Tại băng ghế trên đỉnh đồi với tầm nhìn tuyệt vời,
Ellen ngồi xuống trước. Reinhardt cẩn thận ngồi
xuống bên cạnh cô.

"Tớ không nói cậu có thể ngồi."

"Ừm, xin lỗi."

Giật mình trước lời nói của Ellen, Reinhardt nhanh
chóng đứng dậy.

Ellen bật cười trước phản ứng của anh.

"Tớ nói cậu có thể ngồi hay không thì có liên quan
gì?"

"À... ừm... tớ..."

"Cứ ngồi xuống đi."

Reinhardt lo lắng ngồi xuống, trông nghiêm túc và
cáu kỉnh, như thể anh ta đã làm điều gì đó sai lầm
khủng khiếp.

Ellen nhìn chăm chăm vào cảnh đêm của Temple,
im lặng khi Reinhardt căng thẳng ngồi bên cạnh
cô.

Reinhardt đã thực sự làm điều gì đó khủng khiếp
như vậy?

Tại sao đó là một sai lầm?

Ellen không thể giải thích nó.

Nhưng cô cảm thấy như thể cả thế giới đã bỏ rơi
mình. Cô cảm thấy đau lòng và buồn bã.

Trong thực tế, đó không phải là trường hợp đó.

Thay vào đó, cả thế giới đã chọn cô ấy, và chỉ có một người quay lưng lại.

Tại sao lại có cảm giác như thể cả thế giới đã bỏ rơi cô vậy?

Có lẽ vì Reinhardt là cả thế giới của cô.

Ellen nhìn những cánh hoa rơi trước mặt mình.

KHÔNG.

Chúng không phải là những cánh hoa.

"Tuyệt..."

"...Đúng vậy."

Trước khi họ biết điều đó, tuyết đã bắt đầu rơi.

Những bông tuyết như cánh hoa trắng nhẹ nhàng rơi xuống.

Đó không hẳn là một tình huống ấm áp và dễ chịu.

Không biết nói gì với nhau, sợ lỡ lời có thể dẫn đến tổn thương.

Reinhardt không biết làm thế nào để giải thích hoàn cảnh của mình.

Ellen không biết làm thế nào để giải thích nỗi đau của mình.

Cả hai đều biết rằng một lời nói sai có thể dẫn đến một cuộc chiến lớn nên họ im lặng.

Đến cuối cùng...

Cậu là ai?

Cậu là gì?

Chính xác thì chúng ta là gì?

Khi những lời đó bắt đầu nổi lên, họ biết rằng họ chỉ có thể làm tổn thương nhau.

Vì vậy, họ không nói gì.

Vào một đêm mùa đông tuyết rơi, Ellen và Reinhardt ngồi trên băng ghế, lặng lẽ để tuyết rơi xuống người.

Thời tiết lạnh giá khiến tuyết trên mặt đất không thể tan chảy.

Ngay khi nó hạ cánh, tuyết sẽ bị gió cuốn đi.

Theo cách đó, nó chất đống trong góc, bị gió cuốn đi.

Tuyết đã như thế.

"..."

"..."

Chúng ta là gì?

Làm thế nào mà chúng ta kết thúc như thế này?

Tất cả đã sai ở đâu, dẫn chúng ta đến điểm này?

Ellen cố suy nghĩ, nhưng cô không thể xác định chính xác thời điểm nó bắt đầu.

Có phải trong buổi đấu kiếm đầu tiên của họ trong lớp kiếm thuật khi Reinhardt bị đánh bất tỉnh bởi thanh kiếm luyện tập của cô ấy?

Hay khi Reinhardt tỉnh dậy từ trạng thái bất tỉnh và đề nghị họ chia sẻ một bữa ăn lạ, chưa từng có cho bữa trưa?

Khi nào nó đã bắt đầu?

Khi Reinhardt bắt đầu can thiệp vào thói quen ăn uống không ngừng của cô ấy vào buổi sáng sớm?

Lần đầu tiên anh nấu một bữa ăn cho cô?

Hay là khi, không chịu nổi vô số lần xâm phạm, Ellen bắt đầu dạy anh kiếm thuật?

Hay sau khi họ đến Darklands và trải qua những điều khủng khiếp?

Ellen cân nhắc từng khoảnh khắc, cuối cùng nhận ra:

Có rất nhiều trường hợp nằm rải rác khắp nơi, và chúng tích lũy thành một thứ gì đó quan trọng.

Tuyệt tiếp tục chất đông.

Tuyệt chất đông có thể được dọn sạch.

Nhưng thời gian tích lũy không thể.

Đó là lý do tại sao, trong khoảng trống của trái tim cô, cái tên Reinhardt trở nên khắc sâu, như những lớp thời gian chồng chất lên nhau.

Trái tim cô tràn ngập những khoảnh khắc được dán nhãn Reinhardt.

Bây giờ, cô muốn ghét Reinhardt.

Nhưng Ellen không hoàn toàn làm được.

Ngay cả khi cô lấp đầy trái tim mình bằng sự căm ghét và oán giận đối với Reinhardt, thì cũng đã có quá nhiều khoảng trống bị chiếm giữ.

Cô muốn ghét, nhưng cô không thể.

Và nó thật kỳ lạ.

Cô ấy đã biết rồi.

Dù không thể nói ra nhưng Reinhardt vô cùng xin lỗi.

Xin lỗi đến nỗi tay và mặt anh ấy đỏ như cà chua, khi anh ấy giết thời gian ở bên ngoài một cách vu vơ.

Có lẽ anh ấy xin lỗi vì không thể giải thích bất cứ điều gì về những gì đã làm tổn thương anh một lần nữa.

Mặc dù Ellen là người cảm thấy bị tổn thương, Reinhardt dường như còn đau khổ hơn.

Anh ấy dường như rất đau vì thậm chí không thể nói lời xin lỗi.

Ellen tự hỏi điều gì đang hành hạ Reinhardt, nhưng như mọi khi, Reinhardt không nói.

“Cậu không cần tới gặp tớ.”

“...Cái gì?”

“Cậu thật sự không cần tới.”

Ellen lặng lẽ nói vậy. Họ không có nghĩa vụ với nhau.

“Vậy nên... đừng cảm thấy nuối tiếc...”

Đáp lại những lời nhẹ nhàng của Ellen, Reinhardt không cần phải cảm thấy có nghĩa vụ, cũng không cần phải cảm thấy tội lỗi vì đã không thực hiện nghĩa vụ đó. Và Ellen không có lý do gì để cảm thấy bị tổn thương.

Reinhardt im lặng nhìn Ellen.

Không phải là anh không bị ảnh hưởng.

Anh nhìn chăm chăm vào Ellen, người đang giả vờ không bị ảnh hưởng.

*Wham

"Ah."

Đột nhiên, Reinhardt ôm lấy Ellen.

"Chỉ là... tức giận thôi..."

"..."

"Thật đáng sợ... và đáng tiếc hơn... khi cậu giữ nó lại..."

"..."

Mặc dù lý trí của cô ấy không có lý do gì để tức giận, nhưng trái tim cô ấy không thể không cảm thấy đau đớn và tức giận.

Có phải họ đang ở trong một mối quan hệ mà họ có thể tức giận và tổn thương lẫn nhau?

Ellen không thể chắc chắn.

Tuy nhiên, Reinhardt đang ôm cô ấy.

Nó thậm chí còn lạnh hơn.

Cô không biết Reinhardt đã ở bên ngoài bao lâu, nhưng vì cơ thể và đôi tay lạnh cóng của anh, Ellen càng cảm thấy lạnh hơn khi được ôm.

Tuy nhiên, rùng mình vì lạnh, Reinhardt vẫn ôm chặt lấy cô.

Không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng cảm thấy rất tiếc.

Nếu anh ấy còn đau khổ hơn nữa.

Nếu nó tệ đến mức này, nó phải là một cái gì đó thực sự không thể tránh khỏi.

Ellen tự thuyết phục mình.

Mọi người không hiểu những gì họ có thể hiểu được.

Họ chỉ hiểu những gì họ muốn hiểu.

Ellen muốn hiểu Reinhardt vào thời điểm này, tin rằng anh ấy chắc hẳn đang có điều gì đó quan trọng đang diễn ra.

Cô chấp nhận rằng chắc hẳn đã có điều gì đó quan trọng xảy ra, xét đến việc anh ấy có vẻ đau khổ như thế nào.

Cắn chặt môi trong vòng tay lạnh giá của Reinhardt, nước mắt của Ellen dần thấm ướt áo anh.

"Em xin lỗi..."

"Em... đã... cố... hết sức... để chuẩn bị..."

Khi Ellen run rẩy và nghẹn lời trong nước mắt, Reinhardt đã ôm cô thật chặt.

"Dù... em... đã... tìm kiếm... nhưng em không thể... tìm thấy... anh... em đã yêu cầu... cầu xin... anh tới..."

"Anh xin lỗi..."

Ngay cả khi cô ấy khóc, Ellen vẫn nghĩ rằng Reinhardt mới là người cần được an ủi chứ không phải cô ấy.

Vậy mà cô không ngăn được nước mắt.

Nước mắt là như vậy, sau tất cả.

***

Đó là một đêm sâu và tối.

Sau khi thẫn thức một lúc, Ellen rời khỏi vòng tay của Reinhardt.

Sau đó, cô ngậy người nhìn chăm chăm vào Temple bên dưới họ.

"..."

Reinhardt đã không nói cho cô ấy biết chuyện gì đã xảy ra, và Ellen cũng không ép anh ta phải có câu trả lời.

Đương nhiên, Reinhardt bần chồn.

Anh không biết phải làm gì, vì Ellen đột nhiên ngừng khóc và giờ đang nhìn chăm chăm vào cảnh đêm một cách vô hồn. Cô ấy vẫn còn buồn, hay cô ấy cần thứ gì khác?

Trong thực tế, nó là ngược lại.

Ellen đang nghiêng rằng.

Không phải vì bất cứ điều gì khác, mà vì xấu hổ.

Cô tủi thân trước hành vi của mình, khóc như thể thế giới đã kết thúc vì bạn mình không đến xem.

Cuối cùng cô cũng nhận ra mình đã làm gì sau khi khóc quá lâu.

Rốt cuộc thì anh ấy có thể đã không thể đến được. Bây giờ cô ấy đã cảm thấy tốt hơn, Ellen mới thực sự là người cảm thấy khó xử lý tình huống.

Vì thế, cô không thể nói gì và chỉ thẩn thờ nhìn cảnh đêm với vẻ mặt cứng đờ.

Cô không thể hiểu tại sao cô lại cảm thấy đau lòng như vậy vì một vấn đề tầm thường như vậy.

Reinhardt đã không ở đó.

Đó là lý do tại sao cô cảm thấy như thể thế giới đã bỏ rơi mình.

Giờ đây, Reinhardt đã ở bên cạnh cô.

Đơn giản vì vậy, mọi thứ đã ổn trở lại.

Ellen đột nhiên lườm Reinhardt.

Bây giờ cô ấy đã cảm thấy tốt hơn, cô ấy không thể không cảm thấy tinh nghịch.

"Ừm, em... có cái gì muốn nói sao?"

Reinhardt, vẫn trong tư thế khá lúng túng, lắp bắp như thể sẵn sàng làm bất cứ điều gì cô yêu cầu.

‘Em cần anh bên em.’

Sự nghịch ngợm đã trỗi dậy trong cô biến mất chỉ bằng cách nhìn vào khuôn mặt anh ta. Ellen đứng dậy khỏi băng ghế.

Tuyết đang rơi.

Xem xét cơ thể của Reinhardt lạnh giá như thế nào, họ không thể ở bên ngoài lâu hơn nữa.

"Anh có lạnh không?"

"Không sao, chuyện này anh có thể xử lý được."

Khi họ tiếp tục đi, Ellen quan sát Reinhardt.

"Anh đã ở bên ngoài suốt thời gian qua."

Anh đã đợi sẵn bên ngoài, cố tỏ ra ân cần, và việc đi loanh quanh bên ngoài chỉ khiến anh lạnh hơn.

Reinhardt cứ bước đi như thể anh ấy ổn.

"Anh có thể vào trong nếu lạnh."

Vì lo lắng rằng Reinhardt có thể bị cảm lạnh nên Ellen đã nói như vậy.

"...Anh cũng chỉ muốn như thế này với em thôi."

"Oh."

Khoảnh khắc đó, trái tim của Ellen dường như lỗi nhịp.

Có vẻ như đó là một điều không đáng kể để nói.

Cô nghĩ anh đã nói điều gì đó tương tự trước đây.

Nhưng nó đã khiến cô ấy suy nghĩ quá nhiều về mọi thứ.

Ellen tự hỏi liệu mình có phát điên không.

Chỉ một lúc trước, cô đã cảm thấy cô đơn và đau khổ, như thể bị thế giới bỏ rơi.

Bây giờ, cô có một cảm giác kỳ lạ, như thể cô sở hữu cả thế giới.

Tâm trạng của một người có thể thực sự thay đổi nhanh chóng như vậy không?

Một người có thể cảm thấy như tất cả mọi thứ với cô ấy?

Nếu người đó cười, cô hạnh phúc.

Nếu người đó thích cô, cô rất vui.

Có ồ ồ không khi tất cả cảm xúc của cô chỉ xuất phát từ một người? Có ồ ồ không khi chủ nhân của cuộc đời cô là một người khác chứ không phải chính mình?

Hai người họ cùng nhau đi trên con phố đêm đầy tuyết.

Khi họ rẽ xuống một con dốc, Reinhardt liếc nhìn Ellen và nói,

"Cẩn thận. Em có thể trượt—ahhh!"

*Crash

"?????"

Nhìn thấy Reinhardt, người đang cảnh báo cô không được trượt chân, lại ngã xuống dốc, Ellen đã cố gắng giúp anh ta đứng dậy.

*Trượt!

"!"

*Thud!

Khi cố gắng giúp đỡ, cô ấy cũng bị trượt chân và ngã ngửa.

"...Chúng ta đang làm gì vậy?"

“Em biết, đúng thật là...”

Họ đứng dậy và phủi mũi.

Duy trì một khoảng cách vừa phải, hai người tiếp tục đi trên con phố đêm đầy tuyết.

Từ dưới chân đồi, họ có thể nghe thấy âm thanh xa xa của những người say sưa trong cảnh đêm rực rỡ của Phố Chính.

Thậm chí vào ban đêm, có cửa hàng mở cửa 24 giờ bán thức ăn. Ellen lặng lẽ xen kẽ giữa việc nhìn cảnh đêm xa xăm và Reinhardt.

“...Em có muốn đi không?”

Hai má ửng hồng, Ellen lặng lẽ gật đầu.

“...Vâng.”

Ellen nói.

Cô muốn đi vào thời điểm đặc biệt này, không phải bất cứ lúc nào.

Vào một đêm tuyết rơi như thế này.

Bởi vì họ đã ở bên nhau.

"Nếu như em muốn đi, thì đi nào."

Lễ hội đã gần kết thúc.

Đó không phải là đêm cuối cùng, nhưng nó đã gần kết thúc.

Nhưng Ellen cảm thấy như lễ hội chỉ mới bắt đầu.

Chỉ đến bây giờ, khi cô và Reinhardt có thể ở một mình với nhau gần cuối lễ hội, Ellen mới thực sự cảm nhận được lễ hội.

***

Dù đã quá nửa đêm nhưng Phố Chính vẫn tấp nập người qua lại.

Bên trong Temple, rượu bị cấm, nhưng có rất nhiều điểm tham quan và hoạt động để thưởng thức trong những đêm đầy tham vọng của lễ hội.

Tất nhiên rồi,

*Yum yum

Trong trường hợp của Ellen, điều đó chỉ giới hạn ở thức ăn.

"Cái này ngon."

"Ờ, vâng."

Ellen đưa một xiên bánh gạo cho Reinhardt với vẻ mặt mỉm mỉm, và anh ta ăn nó mà không nói một lời.

Một số cảm xúc tương tự như sự tức giận nhưng không hoàn toàn tức giận đã tiêu tan. Tuy nhiên, Reinhardt dường như vẫn coi mình là tội đồ, lảng lảng đi theo Ellen mà không phản kháng.

Đó không hẳn là một bầu không khí ấm áp.

Khi đi dạo trên phố, họ ngắm nhìn nhiều thứ khác nhau, xem các buổi biểu diễn đường phố và mua thức ăn từ các quầy hàng.

Tất nhiên, hôm nay Ellen cảm thấy hơi đặc biệt.

-Không phải người đó sao, người đó?

-Huh? Có vẻ đúng vậy.

Reinhardt không thể không nghe thấy những lời thì thầm nhắm vào họ từ những người xung quanh.

Một nhóm con trai và con gái trên đường thận trọng tiếp cận và chặn đường họ. Reinhardt cau có khi bị ngắt lời.

"Các người muốn cái gì, như thế này là chặn đường..."

"Cô không phải Miss Temple sao?!"

Đột nhiên, trước những lời bất ngờ, Reinhardt sửng người, và Ellen bình tĩnh gật đầu.

"Đúng vậy."

"Hả?"

"Ừm, bằng cách nào đó... ngay cả trong trang phục bình thường, cô dường như vẫn tỏa sáng!"

Thấy Ellen bình tĩnh thừa nhận và đám đông náo loạn khi nhận ra mình đúng, Reinhardt mất bình tĩnh.

"Em... Em được chọn sao?"

Reinhardt lầm bầm không thể tin được, chưa bao giờ tưởng tượng ra một điều như vậy, trong khi Ellen bắt đầu nhếch mép cười trước phản ứng sốc của anh ta.

"...Vậy, có vấn đề gì với điều đó không?"

"Không, không, không phải vậy."

Ellen, với cái miệng bĩu ra, có vẻ khó chịu khi cô bắt đầu sỏi những bước dài về phía trước.

***

Reinhardt đã xoa dịu được sự khó chịu của Ellen chỉ bằng một ly trà chanh ấm.

"Không, không phải anh cho rằng em nhất định thua, mà là em không nói gì, cho nên... Anh còn tưởng rằng em không qua được."

"Em hiểu rồi."

Cả hai ngồi trên một chiếc ghế dài, nhâm nhi ly trà chanh ấm nóng. Ellen, không chỉ có mặt tại địa điểm tổ chức cuộc thi mà còn trong đoàn diễu hành thực tế, đã được khá nhiều người tinh mắt trên đường nhận ra ngay cả khi cô ấy đang mặc trang phục giản dị.

Trong khi không có ai đến nói chuyện trực tiếp với cô ấy, nhiều người thì thầm khi họ đi ngang qua.

-Đó có phải là Miss Temple không?

-Tôi đoán vậy.

-Người con trai bên cạnh cô ấy là ai? Bạn trai của cô ấy ư?

-...Chết tiệt.

-...Cái gì, cậu đang ghen tị hay gì đó sao?

-Không, ai đã nói như vậy?

-Dù sao thì cô ấy cũng là Miss Temple và trên hết, cô ấy thuộc Royal Class.

-Thật sao?

Khi mọi người đi ngang qua, mỗi người đều có điều gì đó để nói về Ellen, và nói rộng ra, Reinhardt cũng không thể không nghe thấy tất cả. Miệng của Ellen bắt đầu bĩu ra một lần nữa, lần này là vì một lý do khác.

"Khó chịu."

Có vẻ như cô ấy cảm thấy khó chịu khi mọi người nhận ra mình. Ellen không quan tâm đến những điều như vậy chút nào.

Cô chỉ nghĩ rằng thật khó chịu khi mọi người nhận ra mình, không có gì hơn.

Cô nàng từng mặc chiếc váy trắng tinh khôi và nhận được sự cổ vũ và vỗ tay của vô số người với tư cách là Miss Temple năm nay, giờ đây đang mặc một bộ đồ thể thao màu đen khi cô lang thang trên những con phố mùa đông vào ban đêm. Bực mình vì mọi người nhận ra mình, cô ấy đã làm cho nó khá rõ ràng.

Ellen lườm Reinhardt.

"Tất cả là lỗi của anh."

"Ừ... anh xin lỗi..."

Reinhardt không biết phải làm gì, cảm thấy như thể mình không đạt được điều mình muốn và chỉ gây ra tác dụng phụ.

Ellen và Reinhardt rời con phố chính, có lẽ khó chịu vì những người nhận ra cô, thì thầm về cô, hoặc thỉnh thoảng lại gần để nói chuyện với cô.

Lúc đó đã là ban đêm, và khi họ rời khỏi con phố chính, đám đông giảm đi đáng kể.

Khi tuyết rơi, một ít tuyết bắt đầu tích tụ trên đầu và vai của họ.

"Miss Temple... Chúc mừng em đã được chọn."

"...Nó chẳng có ý nghĩa gì cả."

"...Anh hiểu rồi."

Ellen, người đã tham gia vì một lý do khác, không muốn nghe bất kỳ lời chúc mừng nào, đặc biệt là từ Reinhardt.

Khi họ tiếp tục bước đi, tuyết rơi nhiều hơn trên vai và đầu họ.

"Đứng yên một lát."

"...?"

Đi được một lúc, Reinhardt ngăn Ellen lại, như thể có điều gì đó làm phiền anh, và phủi tuyết trên vai và đầu cô.

Ngay khi anh chuẩn bị bước đi trở lại, Ellen nhìn vào vai Reinhardt.

Ở đó, tuyết cũng đã chất đống.

Thậm chí không cần nghĩ đến việc phủi tuyết khỏi vai và đầu của mình, anh ta phủi tuyết khỏi vai của Ellen.

Anh ấy có lẽ thậm chí không nghĩ về nó.

Reinhardt có thể nhìn thấy tuyết rơi trên đầu và vai của Ellen, nhưng anh không nghĩ rằng trên vai mình sẽ tự nhiên có tuyết rơi.

Vì vậy, khi Reinhardt không thể tự gạt bỏ điều đó, Ellen chỉ im lặng nhìn anh ta.

"...Hửm?"

"..."

Lần này, Ellen lặng lẽ phủi tuyết đọng trên vai và đầu Reinhardt.

Vừa làm cô vừa nói nhỏ.

"Anh là đồ ngốc."

"...Đột nhiên sao lại?"

Bối rối trước lời nhận xét đột ngột, Reinhardt đi theo sự chỉ dẫn của Ellen và đi bên cạnh cô.

Reinhardt là một chàng trai kỳ lạ.

"Anh thật kỳ lạ."

"...Anh đã nghe điều đó rất nhiều."

Ellen lặng lẽ bước đi.

"Ngay từ đầu em đã cảm thấy anh kỳ lạ, đến bây giờ em vẫn cảm thấy anh kỳ lạ."

"...Là vậy sao?"

Thở ra một hơi thở trắng xóa, Ellen nhấp một ngụm trà chanh.

Nó hơi lạnh, có lẽ vì cô đã mang nó trong một thời gian dài.

"Nhưng cảm giác kỳ lạ khi lần đầu tiên em cảm thấy anh kỳ lạ, và cảm giác kỳ lạ mà em cảm thấy bây giờ khi em cảm thấy anh kỳ lạ... dường như rất khác nhau."

"..."

Reinhardt, người sẽ đánh nhau với bất kỳ ai và tất cả mọi người, thật kỳ lạ.

Tuy nhiên, khi thời gian trôi qua và Ellen đã biết nhiều khía cạnh của Reinhardt, anh ấy là một người xa lạ theo một nghĩa khác so với trước đây.

"Ước gì anh không phải là người lạ. Đôi khi em cũng nghĩ thế, nhưng..."

Ellen thở ra như thở dài và nhìn Reinhardt.

"Nếu anh không lạ, thì đã không thành ra thế này."

Lầm bầm một mình, Ellen rời mắt khỏi Reinhardt và nhìn về phía trước.

"Anh hôm nay thật sự muốn tới sao?"

"Một câu hỏi thật ngớ ngẩn..."

"Trả lời rõ ràng."

Ellen dừng lại và quay Reinhardt đối mặt với cô.

Rồi, cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Có vẻ như cô ấy đang yêu cầu một câu trả lời rõ ràng.

Mối quan hệ của họ chứa đầy những từ mơ hồ.

Lúc nào cũng vòng vo, sợ lộ rõ ra cái gì đó sẽ hỏng mất. Reinhardt và Ellen có một mối quan hệ

kỳ lạ, nơi họ chẳng là gì nhưng cũng không thể là
chẳng là gì.

Cố gắng khẳng định một điều gì đó, nhưng vì
Reinhardt không thể đến nên nó lại trở nên mơ hồ.
Nhưng ít nhất cô muốn chắc chắn về điều này.

Ellen nhìn thẳng vào mắt Reinhardt như muốn nói,
đừng lảng tránh câu trả lời.

Ellen thẳng thừng hỏi.

“Anh hôm nay muốn gặp em sao?”

“...”

Cô sẽ không thắc mắc tại sao anh không thể đến.

Cô sẽ không hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Cô sẽ không nói về nỗi buồn và sự cay đắng nữa.

Ellen yêu cầu một câu trả lời rõ ràng.

“Đúng vậy.”

Reinhardt gật đầu.

Nhưng Ellen không định dừng lại ở đó.

“Cỡ nào?”

Trước câu hỏi đó, Reinhardt lặng lẽ nhìn Ellen.

Sau khi cân nhắc một lúc, Reinhardt cuối cùng
cũng có vẻ nhượng bộ.

Anh nói như thể thú nhận.

“...Anh nghĩ mình sẽ hối hận cả đời. Vì hôm nay
không thể đi được.”

“...”

—Một đời người.

Hối tiếc.

Hối tiếc không phải là một từ hay, nhưng sự kết hợp của hai từ đó tạo ra một âm hưởng khá dễ chịu.

—Một đời người.

“Em có sức mạnh để ảnh hưởng đến toàn bộ cuộc sống của anh.”

Cảm giác như cô đã nghe những lời đó trước đây.

“Em sẽ cho anh xem nhé?”

"Vâng."

Trước phản ứng ngay lập tức của Reinhardt, Ellen không thể không phá lên cười.

Biểu hiện của anh ta quá ngu ngốc.

Anh ấy hẳn là rất muốn đến.

Anh ấy chắc chắn đã thực sự không thể tham dự.

Vô số lời bào chữa và lý do là không cần thiết.

Một câu hỏi duy nhất, “Em sẽ cho anh xem nhé?” và biểu cảm ngu ngốc với câu trả lời đã nhảy ra ngoài.

Vẻ mặt đó đã xóa sạch chút oán giận cuối cùng mà Ellen để lại.

***

Hai người trở về ký túc xá.

"Nó thật kì lạ."

-...Có gì lạ?

“Em không thể tự mặc nó được.”

-Ah anh hiểu.

Ellen cố gắng mặc chiếc váy cô ấy mặc hôm nay vào phòng, nhưng cuối cùng lại khiến nó trở nên lộn xộn.

Không thể tự thắt dây nịt, chiếc váy trông đã sờn một nửa và bị xì hơi.

Ellen nói sẽ cho Reinhardt xem, nhưng trên đường về, Ellen nhận ra có điều gì đó không ổn.

Ngay từ đầu, đó là chiếc váy mà Liana đã giúp cô ấy mặc. Vì vậy, trên đường trở về, Ellen nhận ra rằng cô ấy sẽ không thể mặc nó được.

Nghĩ rằng bằng cách nào đó mọi việc sẽ ổn thỏa, cô trở lại ký túc xá và cố gắng mặc lại chiếc váy trong phòng, chỉ để nhận ra rằng điều đó là không thể.

Chính Ellen, chứ không phải Reinhardt, mới là người bị bầu không khí cuốn đi.

Những lo lắng về việc không trang điểm và làm tóc rồi đều vô ích.

Cô không thể mặc chiếc váy một mình.

Cô ấy không thể đánh thức Liana dậy vì trời đã sáng.

Nhìn vào gương, cô thấy mình, hoàn toàn là một mớ hỗn độn, với chiếc váy hầu như không mặc trên người.

Ellen không thể cho anh xem cái này.

"..."

Cuối cùng, nỗ lực cuối cùng của cô đã thành ra thế này.

Cô không thể cho anh xem.

Ellen cảm thấy tức giận một cách bất công.

Cô bực bội đá chân xuống sàn.

*Thud! Thud, thud!

-Sao, sao thế?!

"KHÔNG."

Trong cơn tức giận, Ellen cố gắng cởi chiếc váy mà cô vừa kịp mặc vào.

Tất nhiên, mặc vào đã khó, cởi ra cũng vậy.

*Cạch!

Cuối cùng, Ellen vấp ngã, chân vướng vào chiếc váy.

"..."

-Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy?

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading